

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА ДОДО АКАДЕМИЯ

Юни 2017 Брой 1

ПРИКАЗНИ ПОУКИ

ТЕАТРАЛНА ПОСТАНОВКА

След "Случка в Оспория" и "Момче и вятър", това е третата постановка, в която децата от Додо Академия участват, превъплъщавайки се този път в различни роли на животни, през чийто поглед представят общочовешки истини и поуки. Сценарият на постановката "Приказни поуки" е по книгата на Радой Киров "Деца с крилца". Част от сценографията, костюмите и декорите бяха изработени в Додо Академия. Премиерата се състоя на 5 юни 2017 на сцената на Cybar.

След еуфорията от успешното представяне — сред щастливо играещи деца и спокойно разговарящи родители, се срещам с режисьора Силвия Шекилова, видимо изглеждаща удовлетворена от добре свършената работа.

Как се чувствуаш след поредната премиера с деца?

Все едно камък ми е паднал от сърцето /смее се/.

Трудно ли се работи с деца?

Да. Много трудно. Първо, защото не всички са толкова мотивирани и второ, защото са все още малки и тъй като не са открили себе си аз ги карах да бъдат някой друг. А е много трудно да си друг, когато още не знеш ти кой си! Освен това, те са във възраст, в която повече ги интересуват игрите и всичко друго различно, но не и да ги впръгаш да правят каквото и да е.

Да си актриса със сигурност е полесно, отколкото да си режисьор. Ти как реши да режисираш?

Ами, не знам. Все ми хрумват едни идеи... И в един момент реших, че трябва да почна да си ги осъществявам, защото няма какво да ги правя в себе си. А и аз съм от тези „другите“ актриси, които предлагат на режисьорите... Като има някаква пиеса и аз предлагам, предлагам, предлагам... и това може да направи тази героиня, и това, и това...“ И даже предлагам и за другите героини, които няма да ги играя аз. И така реших, че в един момент /смее се/ тези мои пориви, някак си трябва да се освободят.

Какви роли играеш в театъра? Каквите предложат или каквите харесваш?

Ами-и, всякакви мога да кажа. Отказвала съм два пъти роли, които или не са ми се стрували подходящи за мен или съм решила, че е излишно въобще да се напъвам за това, което ме карат. Обаче...иначе, да – играя каквото ме разпределят като цяло.

Театралната постановка „Приказни поуки“ коя поред за теб е, в която актьорите са деца?

Трета. Работих първо с едни големи деца. Те бяха от 9 до 12 клас и с тях правих един проект за превенция на

насилието в училище. По техни истории, въщност, аз написах сценарий, а те играха. След това с Додо Академия „Момче и вятър“ и така до „Приказни поуки“ – пак с Додо Академия.

Какво обичаш да правиш, когато не си в театъра? Има ли такъв момент изобщо... в който да не си в театъра?

Има, има. Ами, не знам. Има моменти, в които много обичам да си стоя външи, особено когато ми се е натрупало дълго време отствие. До скоро въобще не бях домашар-човек, напротив, даже и дори в свободното време гледах да се „чупя“ нанякъде и да си намеря някаква работа извън дома – да се виждам пак с хора и така. Но, явно или останявам или и аз не знам какво, вече почва и да ми се иска да си оставам външи, и да си почивам. Но никога на тишина! Винаги слушам някаква музика и докато чистя пея и танцува. /смее се/

Един стандартен въпрос: В живота налага ли ти се да играеш роля?

Рядко. Гледам да общувам с хора, с които не ми се налага.

Каква е твоята роля в живота?

Ами...като на една такава.../смее се/. Ако трябва да играя, винаги ми се случва, когато трябва да се срещам с някакви бизнесмени или с някакви такива сериозни хора, с които аз трябва да съм прибрана, да изглеждам сериозно, да говоря умно и възпитано, случайно да не кажа някоя тотална глупост, докато говоря с някой. Защото иначе през другото време „бълвам“ някакви неща постоянно или общо взето все се хиля, разказвам смешни работи и така.

Какво можеш да посъветваш децата, в които ти заражда любовта към театралното изкуство, ако решат да поемат по твоя път?

Бих ги посъветвала първо да се заредят с огромно търпение, защото ще им се налага много да превъзмогнат себе си и дори в един момент totally да се заличат като такива, каквите са и да се превърнат в едно бяло платно, върху което режисьорът, професорът им по

Следва на стр. 2

Продължава от стр. 1

актьорско майсторство, който някой ден ще им преподава трябва да рисува. Те трябва да са никой, за да може върху тях да се рисува и всъщност от там да излезе героят.

И вече след като се научат на това те да изчезват, за да може да бъдат някой друг, вече могат да минат и на втори етап, в който могат и те да предлагат. Но пак да знаят, че трябва да превъзмогнат себе си да не поставят себе си на първо място, а винаги на първо място е общото благо или т. нар. пиеса или крайният резултат. И дори и да се мина през трупове, важното е крайният резултат да е качествен./смее се/

Летвата е високо вдигната. Ти поставяш ли си летвата на най-високото възможно ниво или си оставяш малък толеранс, за да може тя да бъде надскачана всеки път?

Оставям си, да. Покрай работата ми с деца разбрах, че всъщност не трябва да съм толкова амбициозна. Аз за себе си виждам някакви неща, представям си ги, искам ги, които всъщност децата ме научават след това, че може би не трябва точно така да бъде. Те не ми казват: „Искаш много от нас.“ Не. Но аз по тях го виждам и се научих всъщност, че от тях трябва да се уча, а не аз да искам всичко на 100%, защото то така или иначе няма как да стане.

Съвсем скоро ти имаше рождения ден - родена си на 1-ви юни. Кое е детското в теб, което винаги надделява?

Не знам. Може би това, че във всяка ситуация мога да намеря нещо смешно и да се шегувам със себе си, и че каквото и да стане си казвам: „Нищо не е станало. Продължаваме...“

В един момент си мислех, че ще се откажа да работя с толкова малки деца. Защото ми е трудно. И даже на моменти смятам, че много им се карам и съм лоша...

А не ми се иска да съм лоша...

Може би, по-скоро си критична!

Сигурно. Не знам и аз. Не мога да кажа още какво точно, защото и за мен са някакви първи опити... И все си мисля, че не трябва да е така и се критикувам... абе, трябва да намеря някакъв друг начин, някак си да ги накарам те да искат това, което аз виждам. Те да го искат от самосебе си, пък то някак си не се получава. Много пъти съм била на ръба да се откажа. Но не се отказвам, защото съм много амбициозна и... реших в един момент, че пък от друга страна да работя с деца, които са на възрастта на моя син ще ми бъде полезно на мен самата като майка да проявявам и към него по-голямо търпение. Защото аз и към него постоянно съм критична. Затова реших, че ще продължа. Това е малко като психотерапия за мен /смее се/, като лечение за мен самата, да се превъзмогвам и да се уча на нови неща.

Къде почитателите на театралното изкуство могат да те видят в роля?

МДТ „Константин Кисимов“ – Велико Търново. Играя почти във всички пиеси в момента, като наесен се надявам да възстановим и с децата, с които работя... за тях съм сигурна, че ще е много любопитно

да ме видят в куклена постановка и като кукловод. Надявам се да възстановим една пиеса „Тримата братя и златната ябълка“. Във всичко ново, което ще излиза в театъра – там съм /смее се/.

Има ли нови „театрални“ планове за Додо Академия?

Има план. Въпросът е да се реши точната пиеса, която да е подходяща за тях и да могат отново възможно най-много деца да

вземат участие, защото аз виждам, че на тях им харесва.

Додо Академия ти благодари за цялото търпение и всеотдайност, с което ни дари.

Все по-актуален за нашето съвремие е проблемът за съхраняването на природните ресурси и опазването на околната среда. В Додо Академия се опитваме да изградим отговорно отношение и социална ангажираност на децата и техните родители, а и на цялото общество към грижата за природата. Затова голяма част от нашите събития са насочени към екологичната култура.

ДЕЧАТА ОТ ДОДО АКАДЕМИЯ ЗНАТ:

Как пластмасата може да се превърне в книга, защото активно участваха в кампанията на фондация „Credo Bonum“. Така 18 кг. пластмаса се превърнаха в 18 книги.

Как найлоновите торбички могат да бъдат заменени с ръчно нарисувани и по собствен дизайн. Така пазаруването дори е по-забавно.

Как старата хартия може да бъде рециклирана и да се превърне в картичка

Как да накарат всички да се замислят, когато замърсяват природата. Нарисуваха еко табели, които ще поставим на детски площиадки.

РЕЦЕПТА ЗА РЕЦИКЛИРАНЕ НА ХАРТИЯ

Стара непотребна хартия, нарязана на ситно се пасира в дълбок съд с гореща вода, с помощта на блендер или пасатор.

Готовата смес изсипваме в сито, потопено във ваничка с вода, за да стане по-тънка хартията.

Леко повдигаме ситото, за да се отцеди водата. По желание добавяме сухи цветя и канела.

Оставяме да изсъхне...

И ето нашата уникална хартия е готова.

REDUCE - Намаляването на употребата на невъзобновяеми и био неразградими суровини и продукти спестява природни ресурси.

REUSE: Повторното използване на стари и непотребни вещи намалява влиянието ни върху околната среда.

RECYCLE - Рециклирането е изключително важно за опазването на околната среда, тъй като дава възможност ценните природни ресурси да бъдат използвани отново.

ЗА ИГРИТЕ... ТЕХНОЛОГИИТЕ... И ЗДРАВОСЛОВНОТО ХРАНЕНИЕ

Някъде към края на деня...

В занималнята на Додо Академия, две от децата /8-годишните Станислава и Калоян/ очакват своите родители всеки момент да звъннат на вратата. Съгласяват се да отговорят на моите въпроси като дават интервю за нашия вестник "Додо Култура".

Представете си, какво бихте правили без модерните технологии като компютър, таблет, телефон, телевизор, интернет?

Стаси: Излизаме навън с приятели, играем, забавляваме се и се опитваме да бъдем като нашите родители едно време.

Какви са били родителите ви едно време?

Коко: Стари-модни!

Стаси: Те са нямали телефони, нямали са таблети...

Коко: Старомодни и са играели на някакви си игри.

Стаси: Нямали са никакви електронни игри и са излизали навън да... м-м-м...Правели са за птичките къщички, отивали са в гората, слагали са клечки и са си представяли... Мама и тати /мама всъщност по-точно/ са си правели къщи от клечки и са играли там.

Коко: Дори е нямало Гугъл?!? Ама е имало телевизори, все пак тогава!

Можете ли да изброяте някои от игрите, на които вашите родители са ви научили? Игри, които знаете от тях.

Коко: Петанка

Как се играе?

Коко: Хвърлят се топки, доколкото знам.

А ти играл ли си я някога?

Коко: Не.

Други игри?

Коко: Ъгълче. Играл съм я. Много е готина.

Как се играе?

Коко: Хвърляш към ъгълче. Трябва ти топка. По принцип на улицата се играе... и на единия и другия ръб. И единият хвърля към ръба на другия и щом... и ако после изтича напред и успее да я хване, докато тя още не се е топнала - получава 50 точки. Ако се топне и тогава я вземе - получава 10 точки. Но ако другият изтича и вземе топката, когато още не е отишла при другия и другия не е изтичал, за да я вземе...

Стаси: Аз я знам по друг начин.

Коко: ...той може да я вземе, но за никой няма точки. Просто той продължава, но ако другият хвърли и не успее да удари ъгъла, а-а-а... е за другия.

Стаси: Този въпрос го задай към мама!

"АКАДЕМИЧНИ" РАЗМИСЛИ

Кой въпрос?

Стаси: На какви игри са ни научили?

Кога за последно играхте с родителите си на някаква игра? Играят ли с вас на игри?

Коко: В неделя. Сега преди... А-а-а не сега, а...нали вчера беше понеделник и после беше неделя.

На каква игра играхте?

Коко: На "Не се сърди човече".

Чудесно.

Коко: И то сме аз, майка ми, баща ми и кака ми.

Цялото семейство. Браво!

Коко: Правихме семейни игри. Ама, когато не стигне времето не играем.

На каква игра вие бихте искали да научите родителите си? Такава на която вие играете.

Стаси: Да реди с мен лего, защото е по-прецизна.

Коко: Каквооо? То това не е игра! Да редиш лего не е игра! Легото е спорт.

Така ли? Какъв спорт е легото?

Коко: Строителен спорт.

Стаси: Развива мозъка.

Коко: Развива строителството... и инженерството.

Стаси: Понеже моето легото е едно такова..., ако съркаш нещо - край! В смисъл - трябва много прецизно... и мама иска да й покажа.

Коко: И е по-хубаво да имаш някаква отварачка, точно ей такава оранжева.

/Показва

"отварачката" за легото/.

Стаси: И моята е оранжева.

Каква отварачка?

Стаси: Ето такава.

За какво служи тази отварачка?

Коко: Да махаш части

Стаси: Ако, например, ето това аз не мога да го извадя...

Коко:...с ъгълчето прави така... и го изважда.

Представете си за какво бихме могли да използваме легото?

Стаси и Коко: За проекти.

Какви?

Коко: Ами проекти...МОЛ

Стаси: Да направим...може МОЛ, може нашата занималня...

Коко: Огромен телевизор...компютър, таблет, телефон.

Смеем се.

Коко: Или машина за... сода!

Машина за сода е яко, да!

Коко: Машина за пица!

И сега ми кажете коя е любимата ви храна?

Коко: Пи-ца-а-а-а.

Ну-га-а-а. Синемагуту нагага :))))

Смеем се.

Стаси: Плодове, ядки...

Коко: Плодове, ядки./имитира начина, по който говори Стаси/ А, да! Моите са ядки и пица. Ядки, пица и бургер.

Стаси: Обожавам ядки. Аз искам да се оженя за ядка. /Смеем се./

За ядка?!?

Стаси: Да. Защото много обичам.

Коя ти е любимата ядка, за която искаш да се ожениш?

Коко: Аз не ям обикновени ядки. Но, например... А! Кашу! Искам да се оженя за огромно кашу.

Стаси: Аз искам за кашу и за онова червеничкото.

Коко: И бадеми!

Стаси: Да. И за бадеми... и за онова червеничкото.

Боровинка?

Стаси: Боровинката, да.

Коко: М-м-м, боровинка-а-а.Уха!

Как човек се жени за плодове и за ядки? Това не разбирам аз!

Стаси: Ами... и аз не знам.

Коко: Ами...оплиташи...слагаш бяло на шевна машина, оплиташи му...

Стаси: Рокличка...

Коко:...оплиташи му малка булчинска рокля.

Стаси: ...или костюмче.

Коко: Или костюмче може.

Стаси: И знаете ли кое е най хубавото? Събличаш роклята... и я изяждаш!

Бел. ред. В интервюто са запазени изцяло автентичният изказ и точното цитиране.

Внимание - деца! Спри, усмихни се и прочети!

Забързани в своето ежедневие все повече родители пренебрегват важни за децата и тяхното развитие потребности от общуване един с друг. Усмивката, вниманието, споделянето на проблеми - всичко това е само малка част от онези неща, които изграждат децата ни като личности.

Четенето на книги е едно от най-важните неща, които са свързани пряко с ограмотяването. С развитието на информационните технологии, компютърът, таблетът и мобилните телефони са предпочитан от децата подарък. Те смятат книгата за отживелица, а за родителите това е лесен начин да се "възнаградят" със свободно време след натоварения работен ден.

И резултатът не закъснява! Неграмотно писане, невъзможност за вербално общуване, липса на художествен изказ, беден езиков речник, несвързаност в изразяването дори на роден език... Вина за това имаме ние възрастните!

Четенето на книги се възпитава от ранна детска възраст. Ако на детето като малко често са му чели детските книжки, съвсем естествено е то също да изпитва удоволствие от четенето.

С развитието на информационните технологии четенето на книги остава на заден план. Ако в миналото хората са чели книги, за да получат нова информация и за да прекарат добре свободното си време, в наши дни все по-лесно чрез интернет можем да се снабдим с отговори на въпросите, които ни вълнуват.

Кога последно прочетохте приказка на детето си?
Коя беше последната книга, която му подарихте?
Колко детски книги е прочело до сега?
Пише ли на кирилица в социалните мрежи?

Инициативата на **Додо Академия** "Внимание - деца! Спри, усмихни се и прочети", която ще реализира в парк Марно поле в края на месец май, имаше за цел да насочи вниманието на възрастните към децата, да ги накара да се замислят дали им отделят достатъчно внимание, дали намират време да почетат заедно с тях. Така децата спираха възрастните с молба да прочетат малко от любимата им книжка!

Съществуват и прекалено много възможности за забавления. Така за много деца четенето по-скоро е мъка, защото ги откъсва от нещата, които те смятат за забавни – компютърни игри, социални мрежи, кино и т.н. Четенето може да е мъка и когато трябва да прочетеш дадена книга, не защото на теб ти харесва, а по задължение. Всеки има предпочитания в различни жанрове, затова е нормално не всяка книга да е по вкуса му и да бъде прочетена с лекота.

ЧЕТЕНЕТО – УДОВОЛСТВИЕ ИЛИ МЪКА

Често срещано в последните години е гледането на филм, създаден по книга. Това спестява време, но за сметка на въображението, което се развива при четенето на книга. Филмът ни представя гледната точка на режисьора и не може да обхване във външния вид на книга, по която е направен. Всяко дете се разпознава в

Какъв ще е резултатът?!

В инициативата взеха участие само млади хора – току-що завършили ученици, студенти, млади родители, които с радост четяха, заедно с децата. Така че, на фона на всеобщото схващане, че младите хора в България са с ниска степен на грамотност и култура, не четат книги и са асоциални, експериментът на Додо Академия доказва точно обратното – младите хора са достатъчно грамотни и успешни, с ясна визия за бъдещето.

А това може само да ни радва!

главния герой. Така, чрез въображението си то пряко участва в приключението на героя и си представя описваните от автора картини.

Четенето само по себе си е изключително важно за развитието на грамотността и богатството на езика, с който детето си служи в общуването. И въпреки, че днес децата смятат четенето на книги за отживелица, важно е да знаят, че книгата отваря нови хоризонти към познанието.

Мариан 14 г.

Dodo споделя принципите на Мечо Пух:

*"Колкото повече... книги,
толкова повече... знания!"*

НЕОБХОДИМИ ПРОДУКТИ

Свежи фурми – 20 бр
Сурови ядки – 200 гр.
/ кашу и бадеми /
Кокосово масло – 1 супена лъжица
Какао – 1 супена лъжица
Канела – 1 чаена лъжица
Кокосови стърготини

Получава се лепка смес, към която се добавя какао, канела или кокосови стърготини, в зависимост какъв вкус желаем да постигнем.

Правим топчета с ръка, които се овалват по желание в кокос, счукани ядки или какао. Вкусните бонбони са готови.

СУРОВИ ЕНЕРГИЙНИ БОНБОНИ

Суровите ядки предварително се накисват във вода, за да омекнат. Всичко се смила в блендер. Добавяме 1 лъжица кокосово масло / по желание/.

Трудно е да убедиш децата защо не трябва да похапват от така любимите им шоколади, вафли, кроасани и бонбони. В Додо Академия се опитваме да покажем на различни рецепти, с които храненето е здравословно, но и вкусно.

dodo.academy@powwow.bg